

Jitka se snažila nenápadně zkontrolovat čas na mobilním telefonu. V tu chvíli ji zamrzelo, že se před sedmnácti lety tak snadno vzdala hodinek, na ty se dalo spolehlivě mrknout nepozorovaně. Stalo se to v momentě, kdy se v nich vybila baterie, a v té chvíli už byl v její kabelce zabydlený mobilní telefon, dárek od manžela nadšeně vítajícího do jejich života každou technickou vymoženost. Přišlo jí zbytečné marnit čas návštěvou hodinářství, a tak hodinky obětovala nenávratné minulosti a zvykla si, že pokud potřebuje vědět, kolik právě je, aktivuje displej.

O to se pokoušela právě teď, když lovila telefon poslepu v kabelce a pohled měla upřený na Ivu sedící naproti, aby to vypadalo, že je na tok její řeči maximálně soustředěná. Přitom už pořádně dlouhou dobu netušila, o čem kamarádka vypráví. Začala jí lézt na nervy téměř okamžitě poté, co se před hodinou sešly v čajovně. Vlastně byla našťvaná už při cestě na setkání. Tradičně se s Ivou léta scházely na dvojku vína, jedinou výjimku tvořila období těhotenství a kojení, která obě měly už víc než deset let za sebou. A Iva teď Jitku nutí, aby místo v jejich oblíbené vinárně trávil večer na zemi u čaje.

O Jitce rozhodně neplatí, co na srdci, to na jazyku, ale v poslední době měla několikrát silné nutkání své nejlepší kamarádce svěřit, co si myslí o jejím duševním stavu. Iva se prostě zbláznila. Nejdřív do taiči a posléze do svého o třináct let mladšího instruktora z Nového Zélandu. Zejména ten druhý fakt připadá Jitce jako zásadní důkaz Iviny snížené přičetnosti. Vždyť ten vztah vůbec nemá perspektivu! A v jejich věku je přece tak riskantní marnit čas!

Nedá se jí upřít, že vážně vypadá skvěle. Díky každodennímu cvičení má Iva postavu, jakou nemívala ani v prváku na vysoké, kde se potkaly. Pleť jí září tak, že by ji bez znalosti detailů jejího života pode-

zírala z omlazovacího zákroku na nějaké věhlasné zkrášlovací klinice. Téměř nepřetržitě se usmívá a je tak strašně v pohodě, že už to Jitka asi nevydrží. Tolik jí chybí ta stará kamarádka Iva, s kterou si vzájemně postěžovaly na drobné nedostatky jejich každodenních životů, v rámci výměny informací si přivodily lehkou opilost a loučily se dojaté, jak jsou si oporou v tomhle světě plném nepochopení, a s vážně míněným slibem, že se musejí zase co nejdřív vidět.

Jenže Jitka ví, že tohle je stejně nenávratně pryč jako ty hodinky. Dřív litovala, jak ten čas s Ivou strašně letí, dneska se vleče jak kapka sirupu. Už se nemůže dočkat, až se budou loučit, sice zopakuje zaběhnutý slib o brzkém znovushledání, ale rozhodně ho nebude myslet vážně. Ivu dlouhou dobu vidět nemusí. Napadá ji, že by ji možná nemusela vidět do konce života. Zatímco Iva básní o čerstvě prožitém víkendů na intenzivním kurzu taiči v Beskydech (ryzí horský vzduch jí úplně dokonale vyčistil čakry), Jitka si představuje, jak bude mít tohle setkání za sebou a užije si zbytek večera s manželem. Roberta nemusí přemlouvat, aby si dal skleničku vína. Jestli se jí povede ukončit akci „čajovna“ do hodiny, dorazí domů kolem deváté. To je optimální doba pro otevření nějaké dobré lahve. Jak zná svého muže, využil chladný večer jako záminku pro zatopení v norských kamnech Jøtul, a zatímco ona téměř trpí v čajovně, Robert fascinovaně zírá přes prosklená dvířka do plamenů a užívá si pohodlí zrekonstruovaného ušáku po svém dědečkovi. Jitku začne sžírat úplně fyzická touha po domově a po manželovi, a kdyby se uměla přemístit v prostoru, bez zaváhání by tak učinila, klidně i bez rozloučení. Iva ji najednou osloví a v Jitce hrkne, připadá si jako školák a je připravená odevzdat paní učitelce žákovskou, aby o její prokázané nepozornosti napsala rodičům poznámku.

Neodvází se podívat Ivě do očí, jenom přelétne pohledem přes její tvář a všimne si, že se na ni kamarádka usmívá.

„Promiň, já tady pořád básním o Beskydech a vůbec tě nepustím ke slovu! Co u vás, jak to vypadá? Už se Robert začal trochu víc zajímat o tebe a o děti?“

Jitčin pocit nevole graduje. Kdyby se dokázala oprostít od svého přetrvávajícího nenaladění na Ivu, musela by uznat, že její dotaz je naprosto logický. Na zmíněný nedostatek jinak téměř dokonalého manžela si kamarádce stěžuje minimálně třináct let, od narození mladší dcery Amálie. Jenže potřebný odstup nemá a dotaz ji namíchne.

„Fakt se snaží. Ale má toho v poslední době strašně moc. Minulý týden snad ani jednou nepřišel domů dřív než v osm.“ Jitka mimoděk rozhodí rukama, aby i gestem podpořila nemožnost manžela projevat láskyplnou pozornost jí a dcerám, jak by jistě rád činil. Konec konců v práci je tak dlouho hlavně kvůli nim, aby mohli bydlet v tom nádherném domě ve Zdibech, na který si vzali hypotéku v téměř astronomické výši, a je jasné, že Jitčin plat družinářky na poloviční úvazek ji neumoří. Už i mladší dceři záleží na tom, co si obléká, co se týče jídla, jsou obě holky jak kyseliny, a tak ani provozní náklady jejich čtyřčlenné domácnosti také nejsou zanedbatelné. A nízké nejsou ani investice do obsahu misky jejich psiho miláčka Lasseho, protože ho rozhodně neodbývají nekvalitním krmivem ze supermarketů, ale dopřávají mu kvalitní granule bez obilovin. Prostě Robert má co dělat, aby na tohle všechno vydělal. Chudák, Jitka se v duchu kaje, vlastně mu zapomněla říct, jak si váží toho, že díky jeho pracovnímu nasazení se mají tak dobře. To setkání s Ivou prostě musí ukončit co nejdřív a napravit to. Vmžiku mu odpouští permanentní výraz našťvanosti, který ho provází od dob, kam Jitčina paměť sahá. Najednou má pochopení pro přehlížení skutečnosti, že Jitka zabezpečuje chod celé domácnosti a také je jediná, kdo má snahu vychovávat dcery, ačkoli se to zatím mívá účinkem. Asi je úplně normální, že Robert, odjakživa absolutně pohlacený prací, nikdy nevyměnil plínu ani jedné ze svých dcer a dosud nebyl na žádné třídní schůzce. Jitka si začíná být jistá, že se Robert prostě chová jako tradiční živitel rodiny a ona byla ve vleku té rebelky Ivy, která se s podobným týpkem rozvedla. A teď ji to určitě mrzí, vždyť její hrdost na to, že si žije život po svém, musí být hraná. Jitka by s ní ani na minutu neměnila. Bůhví kdy Iva omrzí svého instruktora a pak

bude zase sama. Jitka nepochybuje, že s instruktorem odejde Ivina potřeba čistit si čakry i odmítání alkoholu. A pak to bude zase její stará dobrá kamarádka, kterou má tak ráda.

Jitka se konečně uvolněně usměje, je si jistá svou trpělivostí, se kterou na návrat skutečné Ivy počká. A jestli jsou jí hvězdy nakloněny, tomu zájčkovci se 45letá cvičenka omrzí záhy.

„Robert je vážně úplně v pohodě. Vlastně jsem mu slíbila, že si s ním dám večer skleničku, nechci ho připravovat o ta naše večerní setkání, když se jindy nevidíme. Promiň, budu muset letět.“

Jitka lže, ani okem nemrkne. Ne že by si nějak užívala balamutit svou nejlepší kamarádku, ale vysedávat v čajovně, když má chuť na víno, na tvrdé zemi, když se může rozvalit na tom skvělém gauči z Ikey, to by podstupoval jenom blázen nebo masochista. A Jitka není ani jedno. S kamarádkou se loučí naprosto upřímně, začíná věřit, že se brzy dočká plnohodnotného srazu někde u vína, kde budou probírat Ivino zlomené srdce.

Má štěstí, stihá autobus z Kobylis, takže od vytoužené skleničky ji dělí nějakých deset minut. Škoda že venku už je tma, hrozně ráda cestuje městskou hromadnou dopravou a oknem sleduje okolí. Představuje si, jací lidé žijí v domech, které mívá, jestli jsou šťastní, a pokud se hádají, tak o čem. Někde četla, že nejčastěji se lidé v dlouholetých partnerstvích hádají kvůli penězům a kvůli dětem. O ní a Robertovi to platilo stoprocentně.

Vědomí, že jsou jako všichni ostatní, povzbuzuje Jitčino odhodlání vyjádřit manželovi po dlouhé době explicitně svou náklonnost. Najednou jí připadá úplně malicherné, co mu celá ta léta vyčítá. Proč si tím vůbec kazila jinak krásné dny? Asi je všude normální, že se ženy starají o domácnost a o děti a muži na to vydělávají a pak mají pocit, že ženy příliš lehkovězně ty těžce vydělané peníze rozhazují, byť nejčastěji za společné potomky.

Jitka je téměř naladěna na zopakování manželského slibu – tenkrát se cítila tak slavnostně, ačkoli měli civilní svatbu a oddával je úředník,

který se nijak nesnažil zakrýt nudu, že jsou už pátý pár, kterému ten den musí odříkat připravený proslov. Jitce to nevadilo, byla v sedmém nebi, vdávala se za muže svých snů a stejně tak to cítí nyní. Robert je prostě ten nejlepší manžel, jakého si mohla přát, kromě toho je také nejkrásnější chlap, kterého potkala.

Jak si připomněla onen pocit zamilovanosti do manžela, nemůže se dočkat shledání s ním a netrpělivě odemyká dveře. Naproti jí jde teplo z norských kamen, ten první závan horka je téměř nepřijemný a Jitka okamžitě cítí, jak ji oblévá pot a okamžitě rudnou tváře. Rve ze sebe péřový kabát, jako by záchrana jejího života před upečením závisela na vteřinách, a s úlevou ho věší na háček, čepici ledabyle pohazuje na polici u vchodu. Míjí zrcadlo a věnuje si rychlý pohled – díky srazu s omládlou Ivou se dneska vyfikla a určitě i Robert si všimne, jak jí to sluší. Běžně se nelíčí a dneska má pečlivě vyvedený make-up. Bohužel musí sundat kvalitní kožené kozačky, které dosahují až k okraji nadčasové tvídové sukně. Bez jejich podpatku délka sukně zdaleka tak nelichotí nohám a Jitka honem uhýbá očima, aby nemusela konfrontovat, že bez kozaček vypadají její nohy celkem macatě, a v kombinaci s pohodlnými domácími papučemi i trochu směšně.

Raději honem stáčí oči k horní části svého těla – svetr nádherně ladí s barvou sukně, a navíc krásně zakrývá lehce neestetický špiček na bříšku. Spokojeně se usměje, pokusí se vypnout prsa a vtáhnout pupík a jde se přivítat s manželem. Jak se přiblíží o další metry k výkonným norským kamnům, pocit vedra se stupňuje a začíná jí docházet, že buď si sundá ten přátelský svetr a v triku pod ním přízná skutečný stav svého trupu, nebo se bude po zbytek večera neskutečně potit a její pracně vykouzlený make-up odteče v milionech slaných krůpějí.

Rozhodování jí usnadní Robert. „Ahoj, jsi tu nějak brzo. Sluší ti to.“

Jitka se polichoceně usměje a je si jistá, že i kdyby se měla ve vlastním potu rozpustit, ve svetru u kamen vydrží, když v něm přijde manželovi přitažlivá. Očekává, že manžel bude její úsměv opěťovat, ale ten se lehce zamračí.

„Nečekal jsem, že přijdeš tak brzo. Ale možná je to dobře, už dlouho myslím na to, že bychom si spolu měli promluvit.“

Robert energickými pohyby zamíří do kuchyně a Jitka se snaží ignorovat bušení srdce odstartované úvahami, jestli i on dospěl k tomu, že jejich manželství je v podstatě idylické a měli by se vykašlat na drobné neshody, kterými se zbytečně vzájemně rozčilují. Možná by si mohli dopřát nějakou dovolenou, jenom oni sami dva, bez holek, aby si připomněli tu romantiku období počátku jejich vztahu. Nebo alespoň prodloužený víkend. Jitka honem přemýšlí, určitě by na některém ze slevových serverů dokázala pořídit něco i ze svého platu, aby Roberta překvapila. Teď jde jenom o termín, aby se netrefila zrovna do dnů, kdy má on domluvená setkání s klienty nebo jednání u soudu.

Robert se vrací a podává jí sklenku červeného vína, a ačkoli se u toho pořád mračí, Jitka oceňuje úsměvem, že se jí postaral o pití. Už je rozhodnutá, ještě dneska večer se podívá na internet a vybere nějaké romantické místo alespoň jen na víkend.

„Tak na zdraví,“ ťukne do jeho sklenky a snaží se pohledem zachytit jeho oči, ale to se jí nepodaří, Robert zarputile zkoumá víno ve své ruce. Po několika vteřinách se probere a konečně se na ni podívá.

„Na zdraví. Jitko, už dlouho přemýšlím, jak ti to říct. Jsi úžasná ženská, skvělá matka a výborná kamarádka.“ Robert se odmlčí a napije se. Jitka cítí, že její vedrem rudé tváře ještě o pár odstínů červené ztmavly. Připadá jí úplně osudové, že on to cítí stejně a ve stejné chvíli jako ona jí to chce sdělit. Mají krásný vztah a měli by si na sebe udělat víc času. Robert se jí znovu zadívá do očí.

„Ale mně to nějak nevyhovuje. Vlastně asi nejsem úplně rodinný typ. Mám pocit, že hniju, nikam se neposouvám, zabředl jsem v pozici výrobního prostředku na splátky hypotéky a víkendové nákupy. Nic mě nebaví, všechno je o ničem, malicherné a ve své podstatě zbytečné. Takhle jsem si život nepředstavoval. A tak strašně mi utíká, vždyť už mi bude osmačtyřicet! Ještě bych chtěl dokázat něco jiného!“

Robert se zkoumavě zadívá na Jitku, zřejmě aby si ověřil, že prvotní informaci vstřebala a neplýtvá na ni slovy, která nevnímá. Poté pokračuje poněkud mírnějším tónem.

„Je mi jasné, že mě všichni zavrhnou, protože žádný důvod k rozvodu nemám. Vlastně je to absurdní, ale počítám s tím, že ty jediná mě pochopíš. Jsme spolu skoro dvacet let, vždycky jsme si rozuměli, máme výborný vztah, a proto ti to také můžu takhle upřímně říct.“

Robert se na ni s nadějí v očích zadívá a Jitka pohledem uhne. Zírá do plamenů a identifikuje se s polenem, které právě požírají. Připadá si naprosto stejně, má pocit, že v této chvíli končí její fyzická existence a za chvíli se rozpadne v prach. Její aktuální tělesná teplota tomu také odpovídá. Cítí, jak jí pot stéká po spáncích, po zádech až mezi půlky, ale v tu chvíli je jí to jedno.

„Ale Roberte, co to povídáš, já tomu nerozumím, v čem ti manželství brání, co bys chtěl dělat, a nemůžeš?“ vyblekotá ze sebe pracně tak, aby nezvýšila hlas nebo se nerozbrečela. Právě slyšela, že je manžellovou nejbližší kamarádkou a nechce si alespoň tohle zkazit.

Robert se zatváří znechuceně a odloží víno na stolek. „Doufal jsem, že mi rozumíš. Ale evidentně je to nad tvoje možnosti. Nechtěl jsem, aby se naše diskuze zvrhla ve vyčítání vzájemných nedostatků, ale v téhle souvislosti jsem nucen zmínit, že se z tebe stala strašně přízemní ženská. Kromě domácnosti a poskakování kolem dětí tě nic nezajímá.“

Jitka lavíruje mezi snahou udržet si důstojnou tvář a návaly paniky, na jazyk se jí derou tisíce otázek, kdy na to přišel, že chce odejít, vždyť ona je pořád stejná, a co bude s jejich dětmi, domem, se psem? Nakonec se zeptá na to, co ji trápí nejvíc.

„Máš někoho?“

Robert protočí oči v sloup. „Ach jo, to jsem si mohl myslet, že nepochopíš moji potřebu osobního růstu a budeš takhle trapně stereotypní! Jasně, jaký bych mohl mít jiný důvod než jinou ženskou, vid?“

Jitka se okamžitě cítí ještě hůř, opravdu by ráda pochopila, co Robert touží dělat, a brání mu v tom manželský svazek. Jenže ji nic

nenapadá a Robert evidentně nic konkrétního neuvede. Nejspíš předpokládá, že by to stejně nepochopila. Vypustí tedy do éteru zbývající klíčové otázky.

„A co holky? Jak to uděláme s domem?“

Robert je na rozdíl od vysvětlování svých rozvodových pohnutek připravený probrat praktické věci, Jitka má pocit, že v jeho tváři rozpoznává úlevu. Nejspíš je rád, že se teď dostali k bodům, které ona bude schopná pochopit.

„Předpokládám, že je budeš chtít do péče, a já proti tomu nic nemám. Víím, že se o ně dobře staráš. Samozřejmě ti na ně budu dávat tolik peněz, abyste nestrádaly.“

Robert se odmlčí, dopije víno ve své sklence a odchází do kuchyně. Vmžiku je zpátky a nejdřív dolévá Jitce, ačkoli její sklenka je téměř netknutá, pak tu svou prázdnou naplní po okraj. Přitom pokračuje v náčrtu budoucího rodinného uspořádání.

„Hodně jsem přemýšlel, co s barákem. Je mi jasné, že to tu miluješ, ale ať jsem počítal, jak jsem počítal, ty prostě po rozvodu splátky neuplatíš. Takže jediné, jak to můžeme vyřešit je, že si navýším hypotéku, vyplatím tě a ty si koupíš nějaký hezký byt. V domě jsou doteď naše společné čtyři miliony, takže ti polovinu dám. Samozřejmě holky tu dál budou mít svoje pokoje, a když budou u mě, nic se pro ně nemění.“

„Kde vůbec jsou?“ Jitka potlačí vzlyk a honem si otírá oči, nechce, aby ji dcery viděly brečet, a je docela dobře možné, že se odněkud vynoří. Ačkoli společnost rodičů mimo časy jídla nevyhledávají, nelze riziko, že se náhle objeví a zaregistrují rodičovskou scénu, úplně vyloučit.

„Amča šla venčit s nějakou kamarádkou a Aneta je zalezlá nahoře. Předpokládám, že dělá to co vždycky a dopisuje si přes Viber.“

Robert se na ni spiklenecky usměje a Jitku ten úsměv úplně zabolí. Tak ráda by věděla, co udělala špatně, že se jejich manželství rozpadlo. Netroufá si ale otázku vznést, aby nepřišla o zbytek respektu, který k ní Robert ještě chová, kvůli absolutnímu nepochopení jeho potřeby osobnostního růstu, jež ukončí jejich dvacetileté manželství.

Jitka sedí na gauči v obýváku a zároveň své ložnici v novém bytě a snaží se potlačit pláč, který jí znemožňuje žádoucím způsobem vést telefonát s personální agenturou, kam zaslala svůj životopis. Musí se vzchopit a dát do svého hlasového projevu všechno! Je nutné, aby bylo slyšet, že ona je energická, schopná a výkonná žena, po které všichni zaměstnavatelé touží, byť je ve středním věku a nemá za sebou žádnou zajímavou kariéru. Pochopila, že absolutně nemá cenu odpovídat na inzeráty a rozesílat životopisy. Neozvala se jí jedna jediná firma ze sedmdesáti šesti oslovených, a to ani ohledně pracovních pozic, na které byla překvalifikovaná, jako třeba asistent prodeje operátora jedné mobilní sítě.

Nadechne se a snaží se hovořit sebejistě. „Ale jak je to možné, že neodpovídám požadavkům vašich klientů? Vždyť mám vysokou školu, státnici z angličtiny a jsem ochotná pracovat na jakékoli pozici!“

Hlas na druhém konci telefonu ztrácel snahu znít mile. „Paní Vozková, bohužel vám nemůžu než opakovat: Až se objeví místo, kterému odpovídá váš profil, určitě se ozveme. Není však nutné, abyste se tím cítila vázána a klidně se obraťte i na úřad práce, aby vám pomohl nějakou práci najít. A teď mě omluvte, musím se věnovat svým povinnostem. Na shledanou.“

Jitka se ani nestihla rozloučit, zírá na telefon ve své ruce a už se ani nebrání slzám.

Ta je teda chytrá, ta slečna headhuntryně! To ona ví taky, že podstatou práce personálních agentur je hledat konkrétní zaměstnance pro firmy, a ne práci jednotlivcům. Vždyť velká část jejího ročníku se vrhla právě na personalistiku a zakládala jedny z prvních agentur. Ach jo, proč tenkrát odmítla nabídku Standy a Igora, aby do toho šla s nimi! Dneska mohla mít, stejně jako oni, vystaráno. Co ví, firmu před pár lety prodali a dneska už se věnují jenom svým koníčkům. Ale mohla by popátrat, kdo z bývalých spolužáků v personalistice zůstal,

třeba by jí pomohl práci najít. Na rozdíl od úřadu práce, kde ji úřednice stroze instruovala, ať jim chodí hlásit, jak vypadá její snaha najít zaměstnání.

S novou nadějí zadává jména spolužáků do Googlu, u spolužaček to bude horší, předpokládá, že většina se vdala a jmenují se jinak. Po dvou hodinách svou nadějí pohřbívá, našla pouze jediného spolužáka, a vzhledem k tomu, že vede výcvikové středisko Armády ČR, je jasné, že ten jí s kariérou nepomůže. Naplno se rozpláče, to se koneckonců na funuse sluší.

Její vzlykání přeruší zvuk domovního zvonku. Chvilku jí trvá, než ho identifikuje, protože na zvuky nového domova si ještě nezvykla. Rychle si otírá oči, netuší, kdo by to mohl být. Amálka má školu do čtyř a Aneta je tento týden u táty ve Zdibech. Napadá ji, jestli to není Robert a nezajel místo oběda zkontrolovat, jak to zvládá. Pečlivě si osuší oči a rukou si prohrábne vlasy, snad nebude vypadat úplně zanedbaně. Je v domácím oblečení, nenalíčená a nemůže si vzpomenout, zda se ráno česala.

Do domovního zvonku se snaží hovořit suverénně, protože pokud je to Robert, musí působit vyrovnaně.

„Ano prosím?“ zahlaholí nepřiměřeně vesele.

„Je to Jitka Vozková? Můžu dál?“ reaguje překvapeně ženský hlas a Jitka okamžitě identifikuje návštěvu.

„Jasně, bydlím ve druhém patře, pojd' nahoru.“ Tiskne tlačítko buzáku a jde ke dveřím. Iva ve své vrcholné kondici jistě nebude ztrácet čas s výtahem a těch pár schodů zdolá ve světovém rekordu.

Objeví se vzápětí, schody bere po dvou a není ani trochu zadýchána. Jitka nevědomky zatáhne břicho. Iva se na ni vrhá okamžitě poté, co vyskáče na práh bytu, a nemarní čas zdlouhavými úvodý.

„Mrzí mě, že ses neozvala a musela jsem se dozvědět zprostředkovane, že se rozvádíte a odstěhovala ses. Tak doufám, že to teď napravíme a já ti budu moct oplatit pomoc a při rozvodu tě podpořit. Ty jsi mě taky před pěti lety držela nad vodou.“

Jitce najednou dochází, že ačkoli je její kamarádka aktuálně trochu mimo realitu, prošla si také rozpadem manželství a vlastně se před ní za odchod manžela vůbec nemusí stydět. S úlevou se rozbrečí. „Díky a pojď dál.“

Iva ji následuje do bytu. Nezakrytě se rozhlíží kolem a nesouhlasně pronese: „Teda doufám, že tohle je jenom nějaké přechodné řešení a Robert se s tebou poctivě finančně vyrovná. Tohle mi nepřipadá jako adekvátní náhrada poloviny vašeho domu ve Zdicech.“

„Ale ten dům přeci není splacený, ještě je na něm hypotéka skoro osm milionů, to já bych nikdy neutáhla. Navíc jsem teď nezaměstnaná. Dala jsem v práci výpověď, protože bych z toho platu nevyžila. Jenomže uběhla výpovědní doba a já práci pořád nemám. Ale Robert se ke mně chová opravdu slušně, myslím, že mu můžu věřit.“

Iva pochybovačně zvedne obočí, ale nahlas to nekomentuje. „Proč se vůbec rozvádíte? Našel si někoho?“

„Ne, nikoho nemá.“ Jitka zní rozhodně, manželovi stoprocentně věří. Vnímá, že na ni Iva visí očima, a se stejnou razancí by ráda objasnila, proč se tedy rozvádějí, kdyby to věděla. Jenomže tomu sama nerozumí a není ve stavu, kdy by byla schopná mlžít.

„Ivo, já vůbec nevím, co jsem udělala špatně. On už prostě se mnou dál nechce žít, prý mu to nevyhovuje.“ Jitka se drží, ale zase nemá daleko k pláči.

Iva ji pohladí po rameni. „Ty jsi špatně rozhodně neudělala vůbec nic! Kdybych byla chlap, chtěla bych tě mít za manželku. O takovém servisu, jaký jsi mu dopřávala, se většinou chlapů ani nezdá. Vždyť on doma nedělal vůbec nic!“

„No, moc mi nepomáhal, ale finančně nás zabezpečil, to se mu musí nechat, i tu hypotéku jsme dostali díky jeho příjmům. Chodil z práce utahaný, vážně už jsem po něm nemohla chtít, aby myl nádobí, když v deset večer přijel od soudu z Brna.“ Jitčina radost z toho, že v kamarádce najde starou oporu, zase rychle mizí. Nemá sílu obhajovat manžela, který se s ní právě rozchází, a to aniž by tušila proč.